

Text: *Stefan Westrin*

DET ANDRA jag tänkte på,
när jag tänkte på "nostalgi"
var Stig Claessons barnprogram på TV,
som jag måste ha sett som barn.

I dem berättade Slas lite småkonstiga historier, med sin
omisskännligt
eftertänksamma
prosodi.
Samtidigt visades stillbilder som Slas hade tecknat
med färgkritor.

Egentligen minns jag inte så mycket om barnprogrammen.
Om någon skulle pressa mig
på innehållet i historierna
så skulle jag inte kunna redogöra för en enda av dem.

Däremot minns jag mycket väl när den ironiska
gruppen bakom Varan-TV
gjorde en parodi på barnprogrammen.
Den parodin tror jag faktiskt att jag kan redogöra för
in i minsta detalj.
Berättarrösten sade så här:
"När jag var liten...
(paus) ...
bodde det en man...
...
på andra sidan skogen.
...
Han förstod aldrig...
...
varför Gud...
...
som var så god...
...
hade skapat...
...
televisionen."

Kanske kan man bli nostalgisk inför minnet av Varan-TV också.

Jag vet att jag tyckte de där Slas-programmen
var fruktansvärt tråkiga.
Jag längtade alltid efter nästa program,
som jag hoppades skulle vara bättre.

Men sedan kom jag som vuxen att tycka
att Slas böcker var bra och på något sätt sympatiska.
Och när jag hittade några av Slas barnprogram från TV
sammanställda i bokform på ett antikvariat
köpte jag volymen
och läste med stor behållning.
Jag har till och med läst den många gånger för min dotter Edit.

Hon är snäll, Edit, som låter mig hållas med det där.

Okej, så den här nostalgin fungerar så här:
jag minns att jag tyckte själva programmen
var ganska tråkiga.

Men minnet av programmen är i sig självt
ett trevligt minne.
Alltså har nostalgin i sig själv
ett starkare positivt värde
än det som framkallade nostalgin från första början.

Och jag kan inte låta bli att undra
om inte det starka draget av nostalgi
som finns i Slas författarskap
fungerar på exakt samma sätt.

Jo, jag tror nog att det är så det ligger till.

□